

Carles Perea

Promotor social

El combat contra les discriminacions i la lluita per la tolerància són una tasca interminable i feixuga. Així ho reconeix la candidatura a Andorrà de l'any del president de Som com Som, Carles Perea, una de les figures de rellevància en la pugna per la igualtat i de defensa dels drets humans –la del col·lectiu LGBTI, en el seu cas. Fa insistència en la necessitat de replantejar molts aspectes i renovar el debat social. Tasca per al Govern i per a tot el país.

Per què creu que ha estat nominat com a Andorrà de l'any?

Quan m'ho vàreu notificar, vaig preguntar perquè; ni jo ho sabia. I bé... Independentment de treballar en una cosa en la que crec, suposo que m'han votat per la meua tasca dins i fora de Som com Som, així com a nivell europeu.

Creu que aquesta candidatura és una mena de crida social perquè cal avançar en la tasca en què treballa?

Crec que sí. A més de la gran tasca que puguin fer altres persones, hi ha una realitat social entorn de la igualtat més enllà del gènere, que contempla la igualtat de totes les persones.

Què vol dir més enllà del gènere?

Igualtat perquè no hi hagi cap tipus de discriminació per raó d'orientació sexual però també per capacitats, per origen, per raça, per creença religiosa...

Defensa la necessitat de donar importància, a nivell administratiu –no només central sinó també parroquial–, a la igualtat.

Estem sorpresos que s'hagi passat de la Comissió nacional per la igualtat a una secretaria. Tot i que estem contents que existeixi, creiem que s'ha d'activar, estar en contacte amb les associacions i els ministeris i combinar la feina de l'executiu amb la dels comuns per tirar endavant una proposta de llei d'igualtat, així com ratificar diferents convenis adoptats per Andorra.

Convenis com?

El conveni en relació amb els discapacitats, per exemple. És important i cal treballar-hi a nivell comunal, des d'on s'abasta molt més que centralment. Les administracions han de treballar conjuntament, fer una feina en cadena.

Feina que cal fer-la abans de tancar la llei d'igualtat per no acabar fent 'pegats'.

Hi ha una sèrie de necessitats que Andorra ha de posar sobre la taula. Per exemple, l'accés del col·lectiu transsexual a la sanitat pública. Una persona que pateix disfòria de gènere (ja des de la infància) pot ara per ara rebre tractaments només si reconeix que té una malaltia, perquè el sistema de la CASS només dona prestacions per malaltia. Cal que la CASS faci prevenció.

Però és que la transsexualitat no és una malaltia.

Exacte. Per això hem de treballar: la gent que vulgui accedir a un tractament hormonal, ho ha de poder fer sense reconèixer-se malalt. Si això no canvia, el col·lectiu transsexual serà fora de la llei. I aquest és un exemple.

Aquesta és una mostra que Andorrà està certament endarrerida?

Estem en procés de canvi, la normalització és creixent. Però s'han de replantejar i donar resposta despolititzada a certs debats.

Començant per l'educació.

L'educació és un pilar bàsic; si existeix homofòbia és per falta d'educació. Però la pedagogia social i l'ajuda de l'administració també són imprescindibles.

Ja s'han reunit amb el nou ministre de Salut?

No. Esperem que es respongui a unes preguntes del Consell d'Europa per demanar audiència i parlar d'una sèrie de protocols pendents.

De les preguntes d'Europa, 45 afecten el col·lectiu LGBTI, però Govern ha de contestar 77 qüestions. Hi haurà nous retrets?

Sí, d'ençà 2012 que el Govern no segueix les recomanacions de l'ECRI per eradicar el racisme i la intolerància.

Aquestes mesures estan quedant enrere per la negociació amb la UE, el pla nacional de Salut, bancs... Creu que tot és compatible?

Totalment; tot allò de què parlem és a nivell intern. Metafòricament parlant, cal prémer un botó per actualitzar-nos i adaptar-nos a la nova societat civil.

Falta implicació social?

Molta. La modificació de la llei del matrimoni, tot i que va ser un avançament, és injusta. Tenim gairebé els mateixos drets (encara no al 100%), però que no ens puguem dir

matrimoni, decepciona. Més encara no haver tingut suport social.

Quan canviarà aquesta nomenclatura?

No ho farà. Però no ens estanquem en aquest debat; cal avançar i posar-nos al nivell d'Europa per assolir objectius.

Els podrem assolir, sent Coprincipat?

Hi ha un estigma molt gran. Homosexualitat i religió no són incompatibles, només hi ha discrepàncies. No crec que el bisbat posi traves a la nostra lluita pels drets humans.

S'hi ha reunit en alguna ocasió?

No amb el bisbat, però tinc bona relació amb el mossèn Gisbert, per exemple; hem parlat del tema i en cap moment hi ha hagut reticències, al contrari. Però m'agradaria entrevistar-me amb el Bisbe i plantejar-li la lluita de Som com Som.

En comparació amb els nostres veïns, estem molt endarrerits?

L'informe Rainbow Europe de l'any passat ens situa molt per sota: mentre que Espanya, França i Portugal estan al 67%, 62 i al 66%, respectivament, Andorra està en un 31%. No obstant, l'aprovació de la llei de la igualtat pot ser una gran empena.

El veig optimista.

Si no ho sóc, no avancem. Per a mi ha estat un gerro d'aigua freda no haver vist resultats en certs compromisos adquirits en matèria d'igualtat, així com el fet que el treball que està a nivell de competències comunals no contempli el vessant.

Això és el que el va fer engrescar-se en política?

Sí; veig en la política una via per a la solució. És un compromís social i una eina amb la que canviar moltes coses.

Estem en procés de canvi i la normalització és creixent, però encara cal abordar molts aspectes i replantejar molts debats.